

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Jaroslavy Skoumalové a Mgr. Petra Kobylyky v právní věci žalobce **Obce Hlubočky**, se sídlem Hlubočky, Olomoucká 17, právně zast. Mgr. Michalem Zahnášem, advokátem se sídlem v Olomouci, tř. Svobody 2, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 9.8.2004 se žalobce domáhal zrušení žalovaného ze dne 26.5.2004, č.j. 2R 13/04-Hr a taktéž jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20.1.2004, č.j. VZ/S193/03-152/256/04-SH. Rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č.j. VZ/193/03-152/256/04-SH ze dne 20.1.2004 bylo zjištěno závažné porušení zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v tehdy platném znění, a to konkrétně § 3 odst. 4 tím, že žalobce uzavřel smlouvu na podkladě písemné výzvy jednomu zájemci o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 50 téhož zákona, aniž by byly splněny podmínky stanovené v části třetí citovaného zákona a za toto zjištěné porušení mu byla jako zadavateli dle § 62 odst. 1 citovaného zákona uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí byl podán rozklad dne 12.2.2004, když důvodem pro podání tohoto opravného prostředku byla skutečnost, že správní orgán prvního stupně nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neopatřil si potřebné doklady pro rozhodnutí, když jako přílohu společně s tímto rozkladem, byla podána i celá geneze vývoje dodávek tepla a TUV pro sídliště Hlubočky Dukla popisem tehdejší kritické situace.

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26.5.2004, č.j. 2R 13/04-Hr, které bylo žalobci doručeno dne 7.6.2004 byl zamítnut rozklad a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. VZ/S193/03-152/256/04-SH ze dne 20.1.2004 bylo potvrzeno. Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže byl žalobce zkrácen jednak přímo na svých právech a taktéž v důsledku porušení svých práv v předcházejícím správním řízení a nemaje dalších opravných prostředků, využívá možnost podat správní žalobu. Podání této žaloby bylo schváleno zastupitelstvem obce Hlubočky na základě usnesení z 15. jednání zastupitelstva obce Hlubočky konaného dne 30.6.2004, a to konkrétně v bodě XVI. tohoto usnesení. Podává tedy do všech výroků rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26.5.2004, č.j. 2R 13/04-Hr žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, kterou odůvodňuje následovně.

Žalobce má za to, že zkrácení jeho práv spočívá v tom, že správní orgán I. stupně porušil svou povinnost stanovenou v § 33 odst. 2 správního řádu. Je sice pravdou, že jako účastník řízení byl v rámci oznámení o zahájení správního řízení ve věci přezkoumání postupu zadavatele, tj. naší obce zastoupené starostou Jozefem Krajčovičem při zadání veřejné zakázky „Provozování kotelny a dodávka tepla TUV pro sídliště Hlubočky – Dukla“ výzvou ze dne 31.7.2000 jednomu zájemci o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v platném znění, upozornění na možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které budou podkladem pro rozhodnutí, jakož i ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout doplnění šetření, nahlédnout do spisu tohoto řízení, pořizovat si z něho výpisy, a to ve lhůtě do 12.12.2003. Dle názoru žalobce je zcela nepřipustné omezit právo přiznané § 33 odst. 2 správního řádu, jak bylo výše citované, uvedenou lhůtou, když správní orgán oznámil zahájení správního řízení dopisem ze dne 27.11.2003, který byl žalobci doručen dne 28.11.2003 a zároveň žalobce upozornil, že rozhodnutí ve věci samé je možno očekávat ve lhůtě do 60-ti dnů od zahájení správního řízení. Když žalobci bylo zahájení správního řízení oznámeno dne 28.11.2003 a seznámit se se spisovým materiálem bylo možno jen ve lhůtě do 12.12.2003, zbývalo tak do dne, kdy mělo být vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tj. do 27.1.2004, ještě dlouhé časové rozmezí, ve kterém správní orgán mohl shromažďovat důkazy a další potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalobci byla tak dána pouze formální možnost pro seznámení se spisovým materiálem a podklady pro rozhodnutí, která byla ohraničena jakousi lhůtou, po jejímž uplynutí mohl správní orgán nadále shromažďovat další podklady pro rozhodnutí, aniž by se žalobce měl možnost se s nimi seznámit.

Předmětná veřejná zakázka „Provozování kotelny a dodávka tepla a TUV pro sídliště Hlubočky – Dukla“ byla zadána jednomu zájemci – společnosti OLTERM & TD Olomouc, a.s., IČ: 47677511, se sídlem Jánského 8, 779 00 Olomouc, výzvou k podání nabídky dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona, a to vzhledem k nutnosti řešení nastalé naléhavé situace, kdy na dosavadního dodavatele tepla, na společnost Maro, s. r. o. byl před nadcházející topnou sezónou prohlášen konkurs, čímž došlo k ohrožení dodávek tepla odběratelům. Následně dne 12.2.2001 byla uzavřena s výše uvedenou společností OLTERM & TD Olomouc, a.s. Smlouva o provozování tepelného hospodářství, když doba platnosti uvedené smlouvy byla stanovena až do 30.6.2015. Dle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a potvrzení tohoto rozhodnutí orgánem, který rozhodoval o rozkladu, nekoresponduje doba platnosti smlouvy s účelem ustanovení § 50 zákona o zadávání veřejných zakázek, o který se může zadavatel opřít jen v případě trvání naléhavosti potřeby, avšak po jejím uplynutí, v daném případě topné sezóny 2000-2001, je zadavatel povinen zadat veřejnou zakázku způsobem, jenž odpovídá výši peněžitého závazku bez DPH, který vznikne zadavateli ze zadání. Nově

vybraná společnost OLTERM & TD Olomouc, a.s. nesla ze svého ztráty způsobené špatným stavem rozvodů a taktéž nesla i náklad na prvotní investici do rozvodů, které byly v té době v majetku zadavatele. V případě, že by žalobce jako zadavatel uzavřel předmětnou smlouvu na dobu jednoho roku, tedy topné sezóny 2000-2001, porušil by tak jiný obecně závazný právní předpis, který upravuje věcně usměrňované ceny v této oblasti. Navíc jako zadavatel ani nemohl nést ztráty vzniklé havarijním stavem rozvodů a další nutné investice z důvodu velkého zadlužení obce. Taktéž nepřipadala v úvahu kompenzace výše uvedených ztrát zvýšením ceny za dodávku tepla a TUV, což by nebyli schopni finančně hradit koneční odběratelé. Důvodem pro uzavření předmětné smlouvy na dobu 15 let tak byla i finanční návratnost investic učiněných vybranou společností OLTERM & TD Olomouc, a.s., za podmínek zachování cenových relací tepla a TUV bez finančních závazků pro obec Hlubočky na jedné straně a taktéž snaha obce dodržet právní úpravu o věcně usměrňovaných cenách tepla a TUV.

Co se týče sankce, která byla za správní delikt, který je žalobci kladen za vinu, uložena, tak má za to, že není naplněna podmínka uvedená ve větě druhé § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek spočívající v tom, že pokutu lze uložit jen do jednoho roku ode dne, kdy se orgán dohledu dověděl, že zadavatel porušil ustanovení tohoto zákona, nejpozději však do tří let ode dne, kdy došlo k tomuto porušení. Pokud by žalobce připustil správnost závěru správního orgánu o porušení zákona o zadávání veřejných zakázek tím, že bez zákonem stanovených podmínek učinila obec výzvu jedinému zájemci o veřejnou zakázku k podání námítky, místo toho, aby vyhlásila veřejnou obchodní soutěž, nutno současně uzavřít, že k porušení zákona došlo již dne 31.7.2000, tj. dnem učinění takové výzvy. Objektivní lhůta tří let tak uplynula dnem 31.7.2003 a v době rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 20.1.2004 již nebylo možno uložit pokutu, protože nebyla dodržena objektivní lhůta tří let jako podmínka stanovená ustanovení § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce namítá, že žalovaný porušil svou povinnost podle ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když upozornil žalobce na možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které budou podkladem pro rozhodnutí, jakož i ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout doplnění šetření, nahlédnout do spisu tohoto řízení, pořizovat si z něho výpisky, a to ve lhůtě do 12.12.2003. Žalobce považuje za nepřístupné omezovat své procesní právo lhůtou, když oznámení o zahájení správního řízení (společně s citovanou výzvou) obdržel dne 28.11.2003 a současně mu žalovaný oznámil, že rozhodnutí bude vydáno ve lhůtě 60 dnů. Dle názoru žalobce tedy zbývalo ještě dlouhé časové období, ve kterém mohl žalovaný shromažďovat důkazy a další potřebné podklady, aniž by měl žalobce možnost se s nimi po uplynutí lhůty stanovené do 12.12.2003 seznámit. Možnost danou žalovaným žalobci ve výzvě ze dne 28.11.2003 tak tento vzhledem k uvedenému považuje za formální. Žalobce dále shrnuje skutkový vývoj jednaného případu zadání veřejné zakázky a důvody, které jej vedly k volbě příslušného postupu podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona. V závěru své žaloby má žalobce za to, že není naplněna podmínka věty druhé ustanovení § 62 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), spočívající v tom, že pokutu lze uložit jen do jednoho roku ode dne, kdy se žalovaný jako orgán dohledu dozvěděl o porušení ustanovení zákona, nejpozději však do tří let od dne, kdy došlo k porušení. Pokud jde dle argumentace žalobce správný závěr napadeného rozhodnutí žalovaného, že se žalobce

jako zadavatel svým postupem dopustil porušení zákona, pak k porušení zákona došlo již dne 31.7.2000, tj. dnem učinění výzvy jednomu zájemci o veřejnou zakázku, a proto objektivní lhůta pro uložení pokuty uplynula dnem 31.7.2003. V době rozhodnutí žalovaného dne 20.1.2004 tedy již nebyla dodržena podmínka ustanovení § 62 odst. 1 zákona.

K argumentaci žalobce uvádí, že se žalobce domnívá, že žalovaný porušil svou povinnost dle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, tedy že nedal žalobci jako účastníku správního řízení možnost vyjádřit se k podkladu rozhodnutí i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě možnost navrhnout jeho doplnění, respektive že mu dal tuto možnost pouze formálně.

K tomu uvádí, že žalovaný ve svém „Oznámení o zahájení správního řízení“ ze dne 27.11.2003 vyzval žalobce, aby využil svého procesního práva dle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu. K tomu mu stanovil přiměřenou pořádkovou lhůtu do 12.12.2003, a to v zájmu zachování rychlého průběhu celého správního řízení. Žalobce svého práva využil a zaslal žalovanému své vyjádření ze dne 9.12.2003, kterým doplnil své dřívější vyjádření ze dne 10.11.2003. Jak vyplývá ze správního spisu, od té doby již žalovaný neprováděl další dokazování ve smyslu ustanovení § 34 správního řádu, ale pouze ve smyslu ustanovení § 34 odst. 5 správního řádu hodnotil důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, a tedy nevyvstaly žádné další skutečnosti, ke kterým by se žalobce mohl vyjádřit ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 zákona. Přesto žalobce měl možnost si tuto skutečnost ověřit podáním žádosti o provedení nahlížení do správního spisu dle ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu právě za účelem případného navrnutí nových důkazů. Tuto svou možnost však žalobce nevyužil, a to ani posléze v rámci řízení o rozkladu, jak opět vyplývá ze správního spisu. Žalovaný se proto neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu byla dána pouze formální možnost se seznámit se spisovým materiálem, když k takovému závěru i vzhledem k výše uvedenému nenachází žalovaný žádné důvody.

Po věcné stránce ve vztahu ke způsobu zadání veřejné zakázky žalobce ve své žalobě neuvádí žádné nové skutečnosti, a proto odkazuje v plné míře na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a předsedy Úřadu, které se argumentací žalobce dostatečně zabývá.

Žalobce dále namítá, že při vydání rozhodnutí žalovaného o uložení pokuty dne 20.1.2004 nebyla splněna podmínka ustanovení § 62 odst. 1 zákona, tedy že již uplynula objektivní lhůta pro uložení pokuty. K tomu uvádím, že žalobce jako zadavatel veřejné zakázky se dopustil porušení ustanovení § 3 odst. 4 zákona tím, že uzavřel smlouvu na podkladě písemné výzvy jednomu zájemci o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 50 zákona, aniž byly splněny podmínky stanovené v části třetí zákona. Předmětná „Smlouva o nájmu a provozování tepelného hospodářství“ byla uzavřena dne 12.2.2001, a tedy rozhodnutí žalovaného bylo dne 20.1.2004 vydáno ještě v rámci příslušné objektivní tříleté lhůty. V této souvislosti nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že k porušení zákona došlo již učiněním výzvy podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona, neboť dle ustanovení § 3 odst. 4 zákona „uzavření smlouvy na veřejnou zakázku jiným způsobem než na základě obchodní veřejné soutěže ... je přípustné pouze při splnění podmínek stanovených v části třetí zákona“, a tedy porušení zákona se zadavatel obecně dopouští tehdy, když uzavírá smlouvu na plnění předmětu veřejné zakázky bez splnění zákonných podmínek, tedy aniž by vyhlásil obchodní veřejnou soutěž a nebo splnil podmínky dle části třetí zákona. Datem porušení zákona je tak v šetřeném případě datum uzavření předmětné smlouvy. Objektivní tříletá lhůta proto skončila

v šetřeném případě dne 12.2.2004, a tedy podmínky pro uložení pokuty dle ustanovení § 62 odst. 1 zákona byly splněny.

Krajský soud v Brně si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního spisového materiálu k věci se vztahujícího. Součástí správního spisu jsou zejména Smlouva o nájmu a provozování tepelného hospodářství, uzavřená dne 12.2.2001, přílohy číslo 1, 4, 5, 6 a 7 k této smlouvě, dále dodatek číslo 1 k uvedené smlouvě uzavřený dne 15.10.2002, dále oznámení o zahájení správního řízení z 27.11.2003, rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č.j. VZ/S 193-03/152/256/04-SH z 20.1.2004, které nabylo právní moci 7.6.2004 a rozhodnutí žalovaného, č.j. 2R 13/04-Hr ze dne 26.5.2004.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1, písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, když s tímto postupem žádný z účastníků nevyjádřil nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že zkrácení jeho práv spočívá v tom, že správní orgán prvního stupně porušil svou povinnost stanovenou v § 33 odst. 2 správního řádu. Žalobce uvádí, že je zcela nepřípustné omezit právo přiznané § 33 odst. 2 správního řádu, lhůtou do 12.12.2003, když správní orgán oznámil zahájení správního řízení dopisem ze dne 27.11.2003, který byl žalobci doručen dne 28.11.2003 a Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zároveň žalobce upozornil, že rozhodnutí ve věci samé je možno očekávat ve lhůtě do 60-ti dnů od zahájení správního řízení. Do doby rozhodnutí, tedy do 27.1.2004 zbývalo ještě dlouhé časové rozmezí, ve kterém správní orgán mohl shromažďovat důkazy a další potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalobci byla tak dána pouze formální možnost pro seznámení se se spisovým materiálem a podklady pro rozhodnutí, která byla ohraničena jakousi lhůtou po jejímž uplynutí mohl správní orgán nadále shromažďovat další podklady pro rozhodnutí aniž by žalobce měl možnost se s nimi seznámit.

K této námitce třeba uvést, že se soud v tomto případě zcela ztotožňuje s tvrzením a argumentací žalovaného. Žalovaný ve svém oznámení o zahájení správního řízení ze dne 27.11.2003 vyzval žalobce, aby využil svého procesního práva dle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu. K tomu Úřad pro ochranu hospodářské soutěže stanovil žalobci přiměřenou pořádkovou lhůtu do 12.12.2003 a to v zájmu zachování rychlého průběhu celého správního řízení. Jak to vyplývá z připojeného spisového materiálu žalobce svého práva využil a zaslal prvostupňovému správnímu orgánu své vyjádření ze dne 9.12.2003, kterým doplnil své dřívější vyjádření z 10.11.2003. Ze správního spisu také vyplývá, že od té doby jak prvostupňový správní orgán tak žalovaný neprováděl další dokazování ve smyslu ustanovení § 34 správního řádu, ale pouze ve smyslu ustanovení § 34 odst. 5 správního řádu hodnotil důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a z toho je nepochybné, že se neobjevily další skutečnosti, ke kterým by měl žalobce oprávnění se vyjádřit ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu. Naopak žalobce již nevyužil možnosti nahlížení do správních spisů dle ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu, a to ani posléze v rámci řízení o rozkladu. Tyto skutečnosti také vyplývají jednoznačně z připojeného správního spisu. Z uvedených důvodů soud považuje tuto žalobní námitku za nedůvodnou.

Pokud jde o další námitku žalobce, tvrdí žalobce, že postupoval v souladu s ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek. K tomu je třeba uvést, že uvedená žalobní námitka je v podstatě totožná s odůvodněním rozkladu, který žalobce podal proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí dne 12.2.2004. V tomto případě je třeba opět uvést, že soud se plně ztotožňuje s tvrzením žalovaného, tedy že zadání veřejné zakázky formou výzvy jednomu zájemci podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek je mimořádným způsobem zadání veřejné zakázky, který zakládá zadavateli oprávnění použít tento způsob pouze v případě „naléhavé potřeby, jde-li o ohrožení života nebo zdraví lidí, havárií, přírodní katastrofu nebo hrozí-li nebezpečí škody velkého rozsahu, nebo rozhodne-li tak vláda České republiky“. Vzhledem k tomu, že zákon nedefinuje míru této naléhavosti, leží důkazní břemeno na zadavateli. Jak to vyplývá z připojeného správního spisu v šetřeném případě zadavatel neprokázal, že pro bezprostřední odstranění vztahu naléhavé potřeby bylo nutno zadání veřejné zakázky uskutečnit mimořádným způsobem zadání a uzavřít smlouvu na plnění předmětu veřejné zakázky s délkou platnosti na 15 let. Sám prvostupňový správní orgán vzal v úvahu tvrzení zadavatele, tedy žalobce, že při podnikání v energetických odvětvích je uzavírání smluv na dobu 15-ti let věc obvyklá a vzhledem k nutnosti pokrytí případných investic je ekonomicky odůvodnitelná, avšak nesouhlasil s názorem, že takovou smlouvu lze uzavřít v rámci postupu podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek. Je nepochybné, že tím zadavatel překračuje rámec bezodkladného odstranění vztahu, který si naléhavě vynucuje okamžité řešení a uspořádává právní vztahy v dané oblasti na dlouhá léta dopředu. Takový postup nese znaky obcházení zákona. Je také skutečností, že žalobce žádným způsobem nevyvrátil, že předmět veřejné zakázky bylo možno zadat i jiným způsobem, který by v souladu se zákonem zaručil výběr nejvhodnější nabídky při položení většího důrazu na zachování soutěžního prostředí a zásad přezkoumatelnosti a nediskriminace uchazečů o veřejnou zakázku. Z připojeného správního spisu také vyplývá, že žalobce jako zadavatel měl k dispozici i konkurenční nabídku od dalšího zájemce – společnosti Teplo Rýmařov s.r.o. a z toho vyplývá, že není vyloučeno, že existoval širší okruh potencionálních uchazečů o předmětnou veřejnou zakázku, které mohl zadavatel vzhledem k výši budoucího peněžitého závazku oslovit mimo jiné i formou výzvy podle ustanovení § 49 písm. a) o zadávání veřejných zakázek. Pokud žalobce uvádí, že při stanovení doby platnosti smlouvy naplnění předmětu veřejné zakázky postupoval podle ustanovení energetického zákona, je třeba uvést, že žádné ustanovení obecně závazného právního předpisu neumožňuje zadavateli postupovat v rozporu s ustanovením zákona o zadávání veřejných zakázek. Je třeba také dodat, že energetický zákon v žádném svém ustanovení neukládá zadavateli uzavírat podobné smlouvy o dodávkách tepla na dobu ne kratší než 15 let. Z uvedených důvodů soud považuje tuto předmětnou námitku také jako nedůvodnou. Jak již bylo uvedeno, tato námitka byla také uvedena a vznesena v rámci rozkladu proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí a je třeba uvést, že sám žalovaný se s touto námitkou zcela do důsledku vypořádal a rozhodl v souladu jak se správním řádem, tak se zákonem o zadávání veřejných zakázek.

Jako poslední vznesl žalobce žalobní námitku, která se týká uložené sankce. Žalobce má za to, že není naplněna podmínka uvedená ve větě druhé § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek spočívající v tom, že pokutu lze uložit jen do jednoho roku ode dne, kdy se orgán v dohledu dozvěděl, že zadavatel porušil ustanovení tohoto zákona, nejpozději však do tří let ode dne, kdy došlo k tomuto porušení. K tomu je třeba uvést, že žalobce jako zadavatel veřejné zakázky se dopustil porušení § 3 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek tím, že uzavřel smlouvu na podkladě písemné výzvy jednomu zájemci o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 50 zákona o zadávání veřejných zakázek, aniž by byly splněny podmínky

v části třetí citovaného zákona. Předmětná „Smlouva o nájmu a provozování tepelného hospodářství byla uzavřena dne 12.2.2001, a tedy rozhodnutí žalovaného bylo dne 20.1.2004 vydáno ještě v rámci příslušné tříleté objektivní lhůty. Žalobce jako zadavatel se dopouští porušení zákona obecně tehdy, když uzavírá smlouvu na plnění veřejné zakázky bez splnění zákonných podmínek, aniž by vyhlásil veřejnou soutěž anebo splnil podmínky dle části třetí zákona o zadávání veřejných zakázek. Z uvedeného tedy vyplývá, že datem porušení je tak datum uzavření předmětné smlouvy, která byla uzavřena 12.2.2001. Objektivní tříletá lhůta proto skončila v šetřeném případě dne 12.2.2004 a podmínky pro uložení předmětné pokuty dle ustanovení § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek byly splněny. Vzhledem k uvedeným důvodům tedy dospěl soud k závěru, že i tato třetí žalobní námitka není důvodná.

Podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. soud žalobu zamítl, jako nedůvodnou.

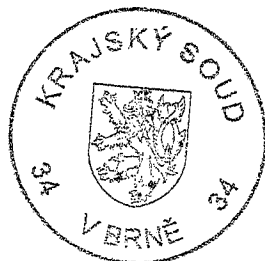
Výrok, kterým bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení mezi účastníky, se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přiznává mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. V projednávané věci byl, posuzováno z procesního hlediska, žalobce zcela neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádném z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 30.9.2005

Za správnost vyhotovení:

Eva Kloudová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu

